

Споважніли поля. У лункій порожнечі
Лісосмуги кричать голосами останніх птахів.
І такий над землею високий і лагідний вечір,
Наче місячне море без дна-берегів.

Люди, трави, дерева, овіяні тишею води,
Стеблина зела та безмірно далекі світи —
Все під місячним сяйвом стамовує в трепеті подих,
Люди, трави й дерева стають наче рідні брати.
